

hæng, og det tror jeg ganske vist ogsaa. Jeg har jo nemlig hele Tiden i min Tale udtrykkelig betonet, at den nuværende Regjering ikke skal vente Noget af Flertallet. Jeg behøver ikke nogen ny Tid til at prøve Ministeriets Gøse og Villie til at mægle, jeg har set nok af dette Ministerium til, at jeg i mindste Maade har noget Haab i denne Retning. Jeg tror at have lagt det ind i hele min Tale, og jeg svæde til, at der ikke nu kunde være Tale om Overenskomst; thi det var Tiden ikke til, det kunde der først blive Tale om, naar man saae et Ministerium, som væsentlig var i Grundoverensstemmelse med dette Thing. Det var det, jeg sagde, og det var det, som jeg gjentagne Gange betonedde, at, naar vi saae en Regjering, som var i Grundoverensstemmelse med dette Thing, saa kunde der gives efter paa Mangt og Meget, og saa skulde man se, at vi i Enkelthederne maaste endog være mere medgjærlige, end man troede. Endelig sluttede jeg med at sige, at det sidste Ord, jeg har hørt fra Valgerne, var: Giv ikke efter, og særlig saalenge den nuværende Kultusminister sidder paa sin Plads. Deri ligger hverken mere eller mindre, end, hvad der fremgaar af Talens øvrige Sammenhæng, at man ønsker Alle hørt, men at man har et særlig godt Øie til den ærede Kultusminister. Andet kan der ikke ligge deri, dersom man ikke river Stumper og Stykker ud af Talens Sammenhæng. Dette har jeg nu faaet Leilighed til at berigtige, og jeg har ikke Mere at sige. Jeg skal ikke negte, at jeg ogsaa overraskedes lidt ved at høre, at det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgkreds (B. Holm) formodede, at der var Tale om, at Ministeriet kunde opgive sit Standpunkt; thi det er jo dog ikke Meningen, at det skulde opgives sit Standpunkt. Jeg føler mig fuldt overtydet om, at det gjør den nuværende ærede Conseilpræsident ikke, det kan han ikke. Ja, vilde han gaa over til at blive Benstreemand, men det er jo umuligt, det er et Lankeexperiment, det kan ikke ske, altsaa det er ikke værdt at forudsætte det Umulige.

Saag: Den ærede Rigsdagsmand for Kolbing (Berg) vilde lægge mig de Ord i Munden, at Spørgsmaalet om, hvorvidt Lyngdepunktet skulde ligge hos Flertallet, maatte afhænge af Mindretallet, og jeg tror, at det er en noget fri Oversættelse af mine Ord. (Rjer: Nei!). Det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds siger nok Nei, og det kan jeg forstaa; thi det kunde nok være, at det ærede Medlem er noget tungnem til at sætte sig ind i sine Modstanderes Opsættelse; men det forekommer mig ikke vanskeligt at forstaa, hvad jeg henpegede til, hvilket Enhver maa kjende, der blot har deltaget i kommunale Forhandlinger, eller som har været Medlem af et hvilket som helst Selskab, hvoraf flere Personer ere Medlemmer, at den Enkelte, der har Overvægt i en saadan For-

samling, er den, hvem de Andre have den største Tillid til, og det Samme gjælder jo om de lovgivende Forsamlinger og de Forhandlinger, der her føres mellem Regjeringen, Landstinget og Folkethingets Flertal. Naar Flertallet befød Regjeringens og Landstingets Tillid i den Grad, at disse sidste ikke skulde kjøbe en velvillig Samarbejden med Folkethinget med Opoffrelsen af Fædrelandets helligste Interesse, ja saa var jeg for mit Vedkommende aldeles ikke i Tvivl om, at Folkethinget havde al den Indflydelse paa Lovgivningen, som det kunde vente og haabe; men Sagen er den, at Flertallet efter min fulde Overbevisning gaar den modsatte Vej af den, der vilde staffe det en saadan Indflydelse paa Lovgivningsvirksomheden. Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) fortalte os en Signelse om Krebsen og Heiren, og han sammenlignede Flertallet med Krebsene, der bleve forlokkede af den lumste Heire. Det er efter min Mening en Signelse, der kunde forklares paa adskillige andre Maader, men jeg skal isvigtigt ikke inblade mig paa at gjøre det, men kun sige, at det altid er Tilfældet, naar Situationen bliver kritisk for Flertallet, og det ikke kan sætte sin Villie igjennem, at vi skulde høre, at Forfatningen er i Fare, og naar ikke det bliver sat igjennem, som det vil have, saa trues der med, at der sker Brud paa Grundloven, eller under alle Omstændigheder, at Forfatningens konstitutionelle Rettigheder ikke ere lige for Alle. Jeg kommer derved til at tænke paa, at naar Avisredaktører have Mangel paa Stof, møde de altid op med den store Søflange, saa har den paa en Gang viist sig, og saa begynde Folk at tro, at den er til. Al den Fare, der er paa Færde, er kun Spørgsmaalet om, hvor langt den Indflydelse paa selve Lovgivningen strækker sig, som de tre Deltagere i den have, hvorvidt den er lidt større eller lidt mindre til den ene eller anden Side, og det vil Flertallet ikke kunne forandre, at det vil være afhængigt af, hvorvidt Flertallet kan vinde de andre Deltageres Tillid; men den kan det ikke vinde ved at blive ved at pukke paa sin Ret og ved at vise, at det kan bruge sin Magt til i enhver Retning at lægge Hindringer i Veien for Lovgivningens Fremme; det er ikke ved bestandig at gjøre sin Ret gjældende i den videste Udstrækning, men det er ved at gjøre Alt, hvad der er det muligt, for at vinde de andre Deltagere, at det kan opnaa denne Tillid. Derfor Absolutismen til enhver Tid havde viist sin Magt paa denne Maade, vilde den ikke have hersket i 20 Aar end sige i 200 Aar. Jeg tror, at Flertallet ved at vise større Smødekønnen, end det hidtil har viist, lettere vil naae det Maal, det hidtil har stræbt efter.

N. Andersen: Jeg er ikke vis paa, at jeg opfattede den ærede Ordfører rigtig, thi der var et Dieblif, hvor han mærkelig dæmpede Tønen